



ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΠΑΛΗ ...

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

„Ο πιωχός καλλιτέχνης Ιουλιανός Κ... είνε τρελλά έρωτευμένος με την Λιδία στὸ Πασίον. Εξαφάνισε τὸν γράφειο πατέρα τον ἀπὸ τὴν Μασσαλίαν ῥα μεταβῆ ἐκεῖ, προκειμένου ἵνα τὸν νυμφεύοντα μὲ τὴν δίδα Ἐφην, γεαστὴ καὶ πλονόλαν κόσορη. Οἱ Ιουλιανὸς κονθεῖ τὸ γράμμα, ἀλλὰ μιὰ μέρα τὸ ἀγακαλύπτει τέλος ἡ Λιδία, τὸ διαβάζει καὶ ἀποφασίζει νὰ θυμοσιῆγια γιὰ τὴν εὐτύχια τοῦ ἀγαπημένου της. Τοῦ συνιστᾶ λουπὸν νὰ ὑπακούσῃ τὸν πατέρα τον καὶ γ' ἀγακωφήσῃ. Οἱ Ιουλιανὸς σπαραγώσσει, κλαίει... Ή Λιδία ἐπιμένει. Τοῦ λίει ὅτι ἀν τὴν ἀκούση, δὲν ὅτα τὴν ξαναδιάλει. Τοῦ ἔρθεισι τῆς ἱπποτεύσεις τῆς στὸν σύντηγό της καὶ τὸ πασίτης, πού τὸν μπορεῖ νὰ τοὺς ἐγκαταλείψῃ, ἀλλὰ τὸν λατρεύειν εἰλικρινῶς. Τούς πάλεον τὸν Ιουλιανὸς πειθεῖται καὶ ἀναζωσεῖ μὲ φαγισμένη καρδιά. Φθάνει οἰηκτὴ Λιδία, ἀλλὰ ἐπονοεῖ στὴν Λιδία καὶ τὴν ἴκετεύει γὰρ τὸν δεχθῆ δύνατον. Δὲν δύναται γὰρ ἐπονοεῖ τὸ μαρτύριον τοῦ πολεμού. Χύνει δάκρυα πικρό, εἶνε δυνοτής της. Ή Λιδία τοῦ ἀπαγάπητη, τὸν παρηγορεῖ καὶ τὸν προτρέπει, γιὰ τὴν εὐτύχια τον, τὰ φαγῆ ψύχαιμος καὶ γενναῖος, ἐποχομένη γὰρ μετὶ παιτοτεύη φιλή τον. Οἱ Ιουλιανὸς σφίγγει τὴν καρδιὰ του καὶ ἀγαπωρεῖ γὰρ τὴν Μασσαλία... Φθάνει τὸν ἄκηντον ἐπιπλέπειται τὴν μητρότηταν τοῦ ἀπολαύοντος μένει καθόλου εὐχαριστημένος. Τὸ γράφει αὐτὸν στὴν Λιδία καὶ ἡ Λιδία τοῦ ἀπαγάπητα στέλνοντας τὸν συγχρόνον ἓνα γράμμα τῆς μητρότητας την „Ἐφης πόδες τηρή ἐν Παρισίῳ φίλην της Καμπλέη“. Ή διὸ φίλες ἀλληλογραφοῦνται, δέντον βγῆκαν ἀπὸ τὸ Λίκειον στὸ δόπον γιασιοτηκαν καὶ ἡ „Ἐφη γράφει στὸ γράμμα της αὐτὸν πόρον τὴν Κομιλλη τὰς ἑτι πόσεις της, ἀπὸ τὴν πρώτη ουνάντων μὲ τὸν μητρότητα της. Γράφει μὲ σημανθεία καὶ πότο γιὰ τὸν Ιουλιανό, τὸν δύοτον μόλις είδε ουνεπάθησε...]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενον)

Πιθανῶς ἡ λύπη τοῦ κ. Ιουλιανού νὰ διφεύλεται σ' ἄλλον λόγον· Πιθανῶς ν' ἀγαπᾶ ἀκόμη γυναίκα ποὺ δὲν ἔχει πλέον.

Πιθανῶς ν' ἀγαπᾶ καὶ νὰ μὴ τὸν ἀγαποῦν.

Πάντας τὸν λυπούμαι εἰλικρινῶς. Θὰ ὑποφέρει, βέβαια, πολύ. Γιατὶ είνε τρομερόν ν' ἀγαπᾶς καὶ νὰ μὴ σ' ἀγαποῦν...

Δὲν βλέπω δικαὶος τὸν λόγον γιατὶ νὰ μὴ ἀνταγαπᾶται. Εἶγε νέος, κομψός καὶ ἔξυπνος καὶ ἔχει ἀρκετάς ἀρετάς...

Όποιοδήποτε είμαι βεβαία πῶς κάτι τὸν ἀπασχολεῖ. Κάποια γυναίκα ἀσφαλῶς καὶ ἡ γυναίκα αὐτὴ δὲν είμαι ἔγω...

Μετὰ τὸ γεῦμα θὰ τοῦ ἔκαμα ἀθλίαν ἐντύπωσιν.

Ἐπαιξά στὸ πιάνο κάτι καὶ τὸ παιχνίδια πολὺ ἀσχηματικά λόγω τῆς συγκινήσεώς μου.

Ἀσφαλῶς δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος παρ' ὅλα τὰ κολακευτικά λόγια ποὺ μοῦ είπε.

Λυπούμαι πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ φανῶ δημος πραγματικῶς είμαι. Θὰ μὲ πήρε, ἀσφαλῶς, γιὰ κεφαλάν ἀδεξία μαθήτρια.

Καὶ διμος θὰ ηθελα νὰ μείνει ἀπολύτως εὐχαριστημένος μαζύ μου. Νομίζω πῶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀναπτυχθῇ μεταξύ μας κάποια

συμπάθεια...

„Αν ἔχεις ὅμως καμιὰ λύπη, γιατὶ δὲν μοῦ τὴν ἐξμυστηρεύεται; Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν παρηγορήσω. Δὲν γίνω γυναίκα του; Κι' ἔνα ἀπὸ τὰ πρότατα καθήκοντα μιᾶς συζύγου δὲν είνε νὰ παρηγορῇ τὸ σύζυγό της;

Θὰ σους φανοῦνται σιωπαίστας μὲντες ή σκέψεις μουν. Σὺ θὰ ησουν ίσως ζηλότυπη γιὰ τοὺς ἔρωτας του μέλλοντος συζύγου σουου. Γιατὶ ὅμως;

Τί δικαιώματα ἔχει μιὰ γυναίκα στὴν ζωὴ τοῦ ἀνδρός ποὺν συνδεδούν μαζύν; Μὲ ποιο δικαιώματα θὰ τοῦ ζητήσῃ ἔξηγήσεις τῆς περιστάσεων του ζωῆς; Αὐτὸν θὰ θένται ἀδικία.

Ἐκείνο ποὺ πρέπει νὰ κάνη μιὰ γυναίκα σ' αὐτές τις περιστάσεις είνε τοῦτο. Πρέπει νὰ φροντίσῃ νὰ δώσῃ στὸν σύζυγό της δῆλες τις ζηρές καὶ τις ἀπολαύσεις, δῶσε νὰ μὴ τις ζητάῃ ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ μην παροῦνται νὰ τις βρεῖ ἀλλού.

„Επειτα ἡ ἀλήθεια είνε μία. „Οτι ἀπὸ τὴν γυναίκα ἔξαρταται νὰ μεταβαῖται ποτέ σε πορείασιο γιὰ τὸν σύζυγό της. Τί σημασίαν ἔχει πλέον τὸ παρελθόν;

Τί σημασίαν ἔχουν οἱ νεανικοὶ του ἔρωτες;

Κοντά στην σύνηγο του θὰ βρῇ δι, τι δὲν ενδισκεν ξεω, θὰ συναντήσῃ τὴν πραγματικὴ εὐτυχία, τὴ γλύκα καὶ τὴν γαλήνη τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς...

Τέλος ἔχω νὰ πω τοῦτο: Εἰμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν πρώτην αὐτὴν συνάντησί μου μὲ τὸν κ. Ιουλιανόν. „Οτιο κ' ἀν τοῦ φάγηκα ἀδεξία στὴν ἀρχή, θὰ μὲ γνωρίσω μὲ τὸν καιρὸν καὶ θὰ μὲ ἔκτιμηση καὶ θὰ μ' ἀγαπήση.

Ἐπίσης δὲ, καὶ καταβάλω καὶ ἔγω γάνθε φροντίδα γιὰ νὰ τὸν κάμω εδυνατισμένον. Θὰ προσπαθήσω νὰ τὸν παρηγορήσω μὲ τὴν ἀγάπη μουν τὴν ἀδόλη καὶ τὴν ἀφοσίωσί μουν.

Αὐτά ἐκ τῆς πρώτης μας συναντήσεως, φιλάττη μου Καμπύλη.

Αὔριο δὲ κ. Ιουλιανός θὰ ξανάρθῃ. Θὰ φροντίσω νὰ τοῦ φανῶ πειραρχεύσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη φροντίδα καὶ τοῦ πατορθώσω. Θὰ βρεῖ σὲ μένα, ἐντελῶς ἀλλή γυναίκα. Τέλος πάντων θὰ σους γράψω πάλι σημανθεία καὶ θὰ καθέκαστα.

Σὲ φιλῶ
· Η „Ἐφη σου
H·

· Ο Ιουλιανός στὴ Λαδία.

Μασσαλία τη̄ . . .

· Αγαπημένη μου,

Δὲν ξέρω τι νὰ ὑποθέσω μὲ σένα.

· Μ' ἀγάπησες ἀραγε ποτὲ μὲ τὰ σωστά σου;

· Μήπως είχες γελασθεῖ;

· Μήπως τὸ αἰσθημά σου δὲν ἔτασσε πορά εἶνα παροδικό καπρίτσιο;

· Ενῷ σου γράφω τους πόνους μουν καὶ τις ἀπογοητεύσεις μου, ἐνῷ σου ἀνοίγω τὴν φαγισμένη μου καρδιά, συ μαλεις σουν νὰ μήνεις ἀγαπηθῆ ποτέ, σᾶν νὰ μή μας συνδέεις τίτοις.

· Εσθίσεις τόσο γρήγορα ή φωτά πούκαιγε στὴν καρδιά σου;



...Καὶ κυττάζοντάς με κατάματα...

Δὲν μὲ συμπονεῖς;

Ποῦ βρίσκεις τὴν δύναμιν νὰ μοῦ συνιστᾶς ν' ἀγαπήσω τὴν μνηστή μου;

Ἐδάφασα τὸ γράμμα σου καὶ δὲν μποροῦσα νὰ πιστέψω πᾶς μοῦ τὸ ἐστειλεῖς σύ, πῶς προήρχετο ἀπὸ σένα.

Ἐνόμιζα πῶς μοῦ ἔγραφε καποια σένη, μὲ τὴν δοπία τίποτε πιὰ δὲν μὲ συνδέει.

Μοῦ ἐσώκλεισες καὶ μιὰ ἐπιστολὴ τῆς μνηστῆς μου πρὸς τὴν φίλην τῆς Καμίλλην. Τὶ σημασίαν ἔχουν ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα;

Τὶ μ' ἐνδιαφέρουν αἱ ἐντυπώσεις τῆς γένεας αὐτῆς;

Ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν καρδιά της καὶ τὰς συμπαθείας της.

Ἐγὼ μιὰ γυναῖκα ἀγάπησα στὸν κόσμο καὶ ἡ γυναῖκα αὐτῇ εἰσαι σύ. Ναί, σὺ Λυδία! Καὶ δῆμος μὲ κάνεις νὰ πονᾶ καὶ νὰ ὑποφέρω. Μοῦ ματώνεις τὴν καρδιή με τὰ ίδια σου τὰ χέρια!

Νὰ σοῦ ζητήσω νά μὲ λυπηθῆς πειά; Δὲν ύπα τὸ κάπω. "Οχι, φθάνει ἔως ἔδω. Θὰ κρύψω τὸν πόνο μου στὴν καρδιά μου, δπως κάνουν ὅλοι οἱ ἀπελπισμένοι. Δὲν ἔχω νά περιμένω πειά ἀπὸ κανέναν τίποτε. Τὰ ονειρά μου ἔγειναν στάχτη.

"Ο Θεός ἀς μὲ λυτρωθῆ καὶ ἡς μ' ἐλέσθη....

Δὲν μνησιακῶ μαζῆ σου.

Δὲν ἔχω τὴν δύναμιν αὐτῆς. "Ηταν πεπρωμένο, φαίνεται, νὰ τε λειώσῃ τόσο γρήγορα τὸ ώδαιότερο διευρισκεῖ τὴς ζωῆς μου....

Λυδία, χαίρε!!!

Μὴ ἐνδιαφέρεσαι πειά γιὰ μένα. Θεώρησέ με σάν εἶνα ξένο, σάν εἶνα νερό! Εἴδε νά μπορέσῃ ἡ μνηστή μου

νὰ μοῦ γιατρέψῃ τὴν πληγὴ ποὺ μ' ἀνοίξεις....

"Ιουλιανὸς

Θ'

Η "Εφη στὴν Καμίλλη.

Μασσαλία τῆ...

Φιλτάτη μου,

Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σοῦ γράψω διτε νεώτερον μοῦ συμβῆ καὶ καθώς βλέπεις κρατῶ τὸν λόγο μου.

"Ο κ. Ιουλιανὸς δὲν ἐπαυσε νὰ μᾶς ἐπισκέπτεται στὸ σπίτι. Εἰνε ἐν τούτοις επάντα

οἱ διοις. Λυπημένος καὶ ἀδυμος...

Προσπαθήσας νὰ μάλιστο μαζῆ του, νὰ τὸν παραγορήσω μὲ πλάγια μέσα. Δὲν κατόρθωσα νὰ λυώσω τὸν πάγο τῆς καρδιᾶς του. "Εσχεισθήκαμε ἐν τούτοις περισσότερο καὶ καθὼς ἀντιλαμβάνομαι, ἔχει ἀρχίσει νὰ μὲ προσέχει πειό πολὺ.

Δὲν μοῦ φέρεται πειά δπως στὴν ἀρχή, ἔπαινε νὰ μὲ θεωρῇ μικρὴ καὶ αὐτόητη κοπέλλα.

"Ετοι ἔβαδιζαν τὰ πράγματακὲ μίαν ἔβδομάδα. Ἐρχότανε καθημερινῶς στὸ σπίτι, καθώτανε ἀρκετὴν ὥρα μαζῆ μας καὶ κατόπιν ἔφευγε πάντοτε λυπημένος καὶ ἄκεφος.

Μολατάτα τὸν ἔκαμα ν' ἀντιληφθῇ πῶς δὲν μοῦ εἶνε ἀδάρφος, πῶς τὸν συμπονῶ γιὰ τὴν λύπη σου, δποιαδήποτε καὶ ἀν εἰνε αὐτή. Τὸ ἐπρόσεξε αὐτὸ δσφαλῶς, γιατὶ ἀρχεις νὰ μοῦ δειχνή περισσότερο καλοσύνη, πρόδημα ποὺ μὲ συγκινοῦνται ὑπερθολιά.

Τέλος ἔποχθὲς συνέβη κάτι ἀπρόσποτο,

κατὶ ποὺ δὲν τὸν περιέμενα. "Ο Ιουλιανὸς ἤρθε πρὸς τὸ μέρος τοῦ ωρᾶ. Μόλις ἔτηκε γνοῖσει λάπτης. Φαινόταν ἀποφασιστικός καὶ ψυχραίμος. Πλήσιασε τὴν μνηστή μου, ἐπὶρρο τὸ χέρια τῆς μέσα στὰ δικά τουκαὶ τῆς εἶπε μὲ φωνὴ γεμάτη στοργὴ καὶ συγκίνησι :

— Κυρία, λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ ζητήσω τὸ χέρι τῆς ψυγατρός σας. Σᾶς ὑπόσχομαι νὰ καταβὶ λω καθέδη προσπάθεια γιὰ τὴν καταστήσω εύτυχισμένην.

Κατοπιν, χωρὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸντος, ἤρθε πρὸς τὸ μέρος μου. Στεκόμοις ὄδιτα, δέν είλη προφθάσει νὰ βγάλω οὔτε τὸ καπέλλο μου. "Η καρδιά μου χτυποῦσε, ἡμίουν τρομερὰ συγκινητικόντων, μοῦ πήρο τὸ χέρι, μοῦ τὸ ἐφύλασσε καὶ κυττάζοντας με καταπάτα, μὲ ὑγρὰ μάτια ἀπ' τὸν ἐσωτερικὸ του πόνο μοῦ εἶπε :

— Ακούστε, δεσποινίς, τὶ εἶπα στὴν μνηστή μου. Μήν ἀρνηθῆτε... θά μὲ κάμετε πολὺ δυστυχισμένον!...

Στα λόγια του αὐτά, τὰ τόσο συγκινητικά ἔννοιωσα πῶς ἐκοκνίσα διλοκηρη.

"Η γλώσσα μου είλη δεθεῖ. Πνιγόμουν!

Θεέ μου! δὲν ηξερα τὶ ν' ἀπαντήσω. Τὰ είλη χαρένα. Δὲν ἐπερίμενα τὴν ξαφνική αὐτή μεταβολὴ τοῦ κ. Ιουλιανοῦ.

Ἐντυχῶς ἐπενέβη ἔγκαίρως ἡ μητέρα μου.

— Παιδιά μου, εἶπε, μὴ ταράττεσθε, ὅλα πηγαίνουν καλά. Γιατὶ συγκινεῖσθε ; Μήνως δὲν τὰ είλημα πόρο καρδιῶν συγκινητικά ; "Ο ένας δάνηκε στὸν ἀδλον.

Κατόπιν ἡ μητέρα μου μάς ἀπήρε στὴν ἄγκαλα της καὶ μᾶς ἐφίλησε καὶ τοὺς δύο.

— Τώρα, παιδιά, μᾶς εἶπε, καθήστε καὶ πέστε τα μαζύ, σάν ἀγαπημένα.

"Ἐφυγε πραγματικῶς καὶ μᾶς ἀφησε μόνους. "Ο Ιουλιανὸς—μπορῶ νὰ τὸν ἀποκαλῶ τώρα πειά ἀπλῶς "Ιουλιανός—ἐπεισε πάλι σε

βαθειὰ λύπη, μόλις ἔφυγε ἡ μητέρα μου.

Ἐκάθησε σιωπηλὸς κοντά μου καὶ δὲν ἐλεγε λέξι. "Εννόσασ αἱμέσως, ὅτι τοῦ λόγος στὸν νοῦ ἡ ἀνάμνηση τοῦ πόνου καὶ τῆς μελαγχολίας του" καὶ δὲν τοῦ ἐτάσκεις τὰ σκέψεις του.

— Εξαφανα τὸν εἶδα να γυρίζῃ τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ δάλλο μέρος.

— Εξαγε ! ναί ἔκλαιγε, ἀγαπητή μου Καμίλλη, καὶ δὲν ηθελε νὰ τὸν δῶ νὰ δαρκούζῃ, σάν μικρὸ παιδί.

Δὲν μπορεῖσαν πόσο πρόφερω νὰ τὸν βλέπω νὰ κλαίη εἴτα καὶ πόσο ὑπέρφερα καὶ τὴν φορὰ αὐτῆς.

— Η καρδιά μου σφίγχητη, τὰ μάτια μου ἐβιούρκωσαν. "Εξαφανα ἔνοισα τὸ χέρι του ἡ ἀνάζητη τὸ δικό μου. Τὸ ἐπήρησε καὶ τοῦ τὸ ἔφιξε μ' ἀγάπην. Δὲν τοῦ είπα λέξι. Τὸν ἀφησα τὸν περάσεις ἡ κοίσις αὐτῆς. Δὲν ἔχω καμιά ἀμφιβολία πλέον, ὅτι ὁ λόγος τῆς λύπης του είναι κάποια γυναῖκα. Γιά νὰ τὴν λησμονήσης ἐδέχθηκε νά γίνη σύγχρονός μου. Η ἀνάμνησης της δμως τὸν καταδίωκει αἱκόπηται καὶ τὸν βασανίζει...

— Εἶπετε βέβαια νὰ ξέρω τὸν ιστορία του αὐτῆς ποὺ τόσο τὸν βασανίζει. Θά ἐπειτα καὶ μοῦ τὰ εἰλήπια.

— Επιτυχησε με, δεσποινίς, μὴ μὲ παρεξηγήστε γιαντὸ ποὺ συνέβη...

— Νὰ σᾶς συγχωρήσω ; τοῦ είπα. "Αλλά γιατὶ ; "Αντιθέτως σᾶς λυποῦμεν πού τὴν καρδιά.

— Δὲν μπόρεσα νὰ κρατήσω τὰ δάκρυνά μου προστάτα σας, ουνέχισε, ἐν τοίτοις βεβαιωθεῖσι πώς είναι τὰ τελευταῖα. "Αν ηξεύρατε πόσον ὑπέρφερα !

— Τὸ φαντάζομαι, φίλε μου, καὶ σᾶς λυποῦμεν, σᾶς λυποῦμεν πολὺ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, δεσποινίς, εισθε πολὺ καλή.

— Απὸ σήμερα χρεῖεται λύπες γιὰ τὴν καταστάσιαν της ζωῆς σας εἰνε κοινές, τοῦ ξανάπα. Σήμερα ποὺ σεις ὑπέρφερες πόφερω κι' ἔγω. Ποιός ηξερει δμως ; Ισως αὐδριο νὰ είμαστε πειδεί χαρούμενοι καὶ εύτυχισμένοι...

— Δὲν ἔχεται λοιπὸν τίποτε μαζύ μου ;

— Απολύτως τίποτε.

— Καὶ μὲ συγχωρεῖτε για τὴν καταστάσιαν αὐτῆς ;

— Εντελῶς.

— Αλλήθευα ; Νὰ τὸ πιστεύσω ; Μὲ συγχωρεῖτε, μὲν ἔχετε τίποτε μαζύ μου ;

— Σᾶς είπα, φίλε μου, ἀπολύτως τίποτε.

— Καὶ δμως...

— Τὶ θέλετε νὰ πητε ; Μιλήστε ἐλεύθερα.

— Καὶ δμως ηξερει μαντεψει τὰ πάντα.

— Δὲν σᾶς έννοω, Ιουλιανέ.

— Θὰ μ' ἔγγονηστε ἀμέσως. Καὶ συγχρόνως ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τοσέπη του καὶ μοῦ ἔδωσε μιὰ ἐπιστολή.

— Λιαφάστε, μοῦ είπε.

— Τὴν ἐξεδίπλωσα καὶ μόλις έρριξα μιὰ ματιὰ σ' αὐτὴν ἔγινα κατακόκκηνη. Καμίλλη μου, πῶς συνέβη αὐτὸ ;

— Ήταν εἶνα πιστόταν ἀντίγραφο τῆς πρώτης ἐπιστολῆς ποὺ σεις ἔστειλες τὸν διοτία μιλούσου τόσο ἐκτενῶς γιὰ τὸν Ιουλιανὸν καὶ τὴν λύπη του...

Πῶς βρέθηκε στὰ χέρι α του ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆς ;

Ποιός την ἀντίγραφε καὶ τοῦ ἐστειλε ; "Η ταραχή μου ηταν ἀπεριγραπτή. "Ο Ιουλιανός μ' ἐλύτειας μὲ καλοσύνην στὰ μάτια.

— Επειτα μοῦ εἶπε συγκινητικός :

— "Ἐννόηστε τώρα ;

— Ναι... ἔψιφνησα ταραχήνη πάντα.

— Απὸ τὴν στιγμή ποὺ διάβασα τὴν ἐπιστολήν σας αὐτήν, μοῦ ξανάπε, έννοησα πώς είσαστε ἔνας ὄγγελος κι' ἐπήρη μάρεσως τὴν ἀποφασίας μου.

— Κύριε Ιουλιανέ...

— "Ο ἀφήστε με νὰ μλήσω. "Η καρδιά μου πλημμυροῦσε ἀπὸ διάφρασα αἰσθήματα. Είσθε μιὰ ἀγία καὶ ἀξίζετε νὰ σᾶς ἀγαπᾶ κατενεύετε...

— Μιλήστε μου, τοῦ είπα μὲ καλοσύνη χωρὶς νὰ πάψω νὰ τοῦ κρατῶ τὸ χέρι.

— Τότε δ Ιουλιανός μοῦ διηγήθη τὰ πάντα.

(Ακολουθεῖ)



"Son of Perdition! Element"